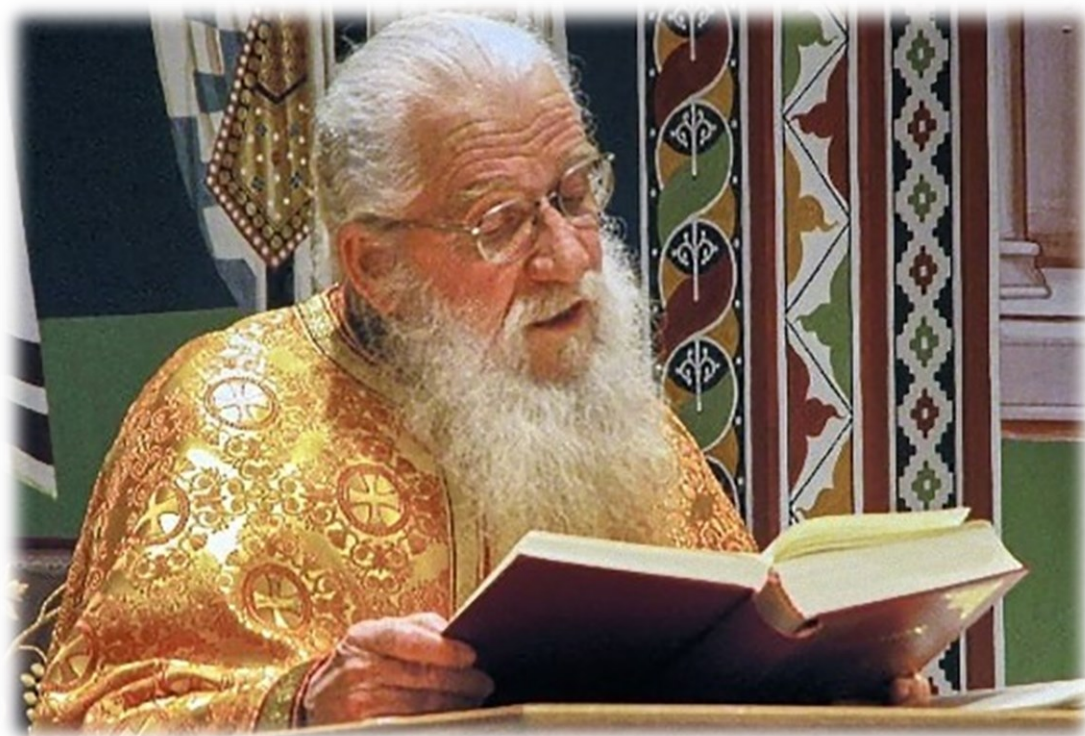

Η σωτηρία είναι συνειδητό γεγονός.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Να θυμηθούμε αυτό που ιδιαίτερα τονίζει ο VI. Lossky στο βιβλίο “Η μυστική θεολογία της Ανατολικής Εκκλησίας”: «Το γεγονός της σωτηρίας είναι συνειδητό γεγονός. Δεν είναι μαγικό γεγονός». Ενσυνείδητα ο άνθρωπος εκλέγει τον Θεό, ενσυνείδητα πιστεύει στον Θεό, ενσυνείδητα παραδίδει τον εαυτό του στον Θεό και κάνει τον αγώνα του. Δεν γίνονται έτσι στα κλέφτικα τα πράγματα ή στον ύπνο ή με μαγικό τρόπο.

Θα δει κανείς όλη τη βρωμιά της υπάρξεώς του, θα δει όλη την αμαρτία του. Όποιος δεν τολμά, όποιος φοβάται να τα δει, θα ταλαιπωρείται μια ζωή, και δεν θα γίνει τίποτε. Όποιος όμως είναι ταπεινός και εκ των προτέρων, με όσα έχει ακούσει, έχει διάθεση να δει τον εαυτό του και ούτε θα φοβηθεί ούτε θα τρομάξει ούτε θα δειλιάσει πώς να εκτεθεί στα μάτια του, αυτός θα δει όλη την εξαχρείωση μέσα του. Πρέπει να δει κανείς την αμαρτία του, να δει την εξαχρείωση, να δει το κακό που έχει μέσα του. Έτσι ταπεινώνεται κανείς.

Τι πράγματα είναι αυτά σήμερα! Ακόμη και στην εξομολόγηση που θα πάει κανείς, δεν ξέρει πώς να εξομολογηθεί και λέει στον πνευματικό: «Δεν έχω να πω τίποτε, δεν αισθάνομαι τίποτε να με βαραίνει». Πώς

γίνεται αυτό, και οι άνθρωποι πάνε κι έρχονται και καθόλου δεν κάνουν βουτιά μέσα στην ψυχή τους, ώστε να δει κανείς την αμαρτία, να δει αυτή την άβυσσο, να δει όλο αυτό το χτικιό, αν θέλετε – δεν ξέρω ποιά άλλη λέξη να χρησιμοποιήσω – που έχει μέσα του; Όποια λέξη κι αν πούμε, θα είναι πολύ λίγο μπροστά στην πραγματικότητα. Και όμως, δεν θέλει κανείς ούτε έχει διάθεση να τη δει. Και όταν έτσι ή αλλιώς θέλει να τη βγάλει από μέσα μας ο Θεός, το βάζει κανείς στα πόδια.

Γι' αυτό ο άνθρωπος δεν κάθεται με τον εαυτό του, γι' αυτό δεν μπορεί, π.χ., να προσευχηθεί. Δεν μπορείς, γιατί προσευχόμενος θα βγει ο ίδιος ο εαυτός σου, θα βγουν όλα αυτά τα στοιχεία από μέσα να σε φάνε. Εσύ όμως να μη φοβηθείς. Να επιμείνεις. Αλλά δεν το αντέχεις. Δεν το αντέχεις, και με την έννοια ότι είναι φοβερό το πράγμα, αλλά και με την έννοια ότι δεν θέλεις να δεις ότι είναι έτσι ο εαυτός σου. Το βάζεις στα πόδια λοιπόν, δεν κάνεις προσευχή και ζεις συνεχώς εκτός πραγματικότητας, εκτός του εαυτού σου. Συνέχεια απασχολείσαι με το ένα, με το άλλο, ακριβώς για να μην αντιμετωπίσεις κατάματα τον εαυτό σου, για να μη δεις τον εαυτό σου.

Να δούμε την αμαρτία μας.

Ενσυνείδητο λοιπόν είναι το γεγονός της σωτηρίας. Να το ξέρουμε και να μη φοβηθούμε καθόλου, και να παρακαλούμε τον Θεό να μας φανερώσει τον εαυτό μας. Και να δει ο Θεός ότι το δεχόμαστε όχι με λόγια, αλλά στην πράξη. Όταν δηλαδή κάποια στιγμή, είτε κάνουμε ένα λάθος είτε κάτι άλλο συμβεί, και επιτρέψει ο Θεός να φανεί όλη η πονηριά μας, όλο το χτικιό, όλη η άχαρη κατάσταση που είναι μέσα μας, να το δούμε, να το δεχθούμε, να πούμε μάλιστα και ευχαριστώ: «Θεέ μου, τέτοιο πράγμα είχα μέσα μου και δεν το καταλάβαινα! Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου, που επέτρεψες να δω τι είμαι». Να το δεις αυτό και να το αγκαλιάσεις. Όχι με την έννοια ότι θα το κρατήσεις, αλλά με την έννοια ότι θα παραδεχθείς πως εσύ ήσουν που το είχες αυτό μέσα σου. Να το παραδεχθείς και μη θέλεις να ρίξεις αλλού την ευθύνη και μην αποστρέφεις το πρόσωπό σου και δεν θέλεις τάχα να το δεις.

Πώς μερικοί, μερικές, που εργάζονται σε βρώμικες δουλειές, ό,τι κι αν συμβαίνει, σκύβουν και υπομονετικά κάνουν τέλεια δουλειά. Μπορεί να είναι κανένας λεπτεπίλεπτος ή καμιά λεπτεπίλεπτη και τάχα ντρέπεται

και τάχα σιχαίνεται και τάχα δεν μπορεί. Και αν κάνει κάποια δουλειά, μισοδουλειά θα είναι. Εδώ, στη δική μας περίπτωση, χρειάζεται να δούμε την αμαρτία μας. Να δούμε όλο αυτό το οποίο εμείς το κρατούμε σαν να το θέλουμε, και μέσα στο οποίο είναι βουτηγμένη η ψυχή μας μια ζωή ολόκληρη. Να το δούμε, να το συναισθανθούμε. Να δούμε πόσο δύσκολο είναι, αδύνατο δηλαδή, να ξεγλιτώσουμε από αυτή την κατάσταση. Οπότε κανείς πείθεται πλήρως: «Τελείωσε. Εγώ θα χαθώ». Αυτός είναι ο άδης. Βλέπει δηλαδή κανείς ότι είναι στον άδη.

Αλλά ξέρουμε ότι έχουμε Σωτήρα, ξέρουμε ότι ο Χριστός ήρθε. Τότε αρχίζουμε και καταλαβαίνουμε τι θα πει ότι ήρθε να μας σώσει, και τρέχουμε στον Σωτήρα. Τρέχουμε στον Κύριο με πόνο, με προσευχή, με κραυγή, με πίστη, με ελπίδα και πεποίθηση ακλόνητη ότι ο Κύριος θα μας δεχθεί και θα μας σώσει. Το θέλει ο Κύριος έτσι να πάμε. Δεν είναι ότι είναι ένα τόλμημα δικό μας ή ένα θράσος δικό μας. Εκείνος το θέλει να πάμε έτσι, να εμπιστευθούμε έτσι, και γι' αυτό μας έδωσε τις υποσχέσεις. Οπότε κανείς κάνει αυτή την εργασία, και λίγο-λίγο, λίγο-λίγο βγαίνει όλη η φθορά από την ψυχή, που υπάρχει στο υποσυνείδητο και στο ασυνείδητο.

Πόσο θα κρατήσει αυτό; Μια ζωή. Ως το τέλος της ζωής μας θα έχουμε έργο να κάνουμε. Αλλά έχει χάρη το πράγμα. Μπορεί βέβαια, κάθε τόσο που κάνεις βουτιά μέσα σου ή καθώς παραδίδεσαι στον Θεό, να βγαίνει μόνο του αυτό, η φθορά δηλαδή που έχεις μέσα σου, και το βλέπεις, θέλεις δεν θέλεις. Είναι μια άχαρη κατάσταση, μια βρώμικη κατάσταση, αλλά έχει χάρη το πράγμα, επειδή ακριβώς λυτρώνεσαι, μια για πάντα λυτρώνεσαι, σώζεσαι, απαλλάσσεσαι από αυτή την κατάσταση.

Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, “...πάντα συνεργεί εις αγαθόν”, Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 2014, σελ. 64.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>